

Moll-Akkord, der maaske netop vil være skikket til at hidføre den Harmoni, som dog gerne skulde lyde i en saa vigtig Sag som denne. Og dette stemmer jo ganske ejendommeligt ogsaa med en Ytring, som er faldet fra Nationalbankens Ordfører i denne Sag, Nationalbankdirektør Rubin, en Bemærkning, som er saa meget mere paaskønnelsesværdig og paaagtelsesværdig, som det, efter at denne udmærkede Historiker og Statistiker har kastet sig ud i — hvad skal jeg sige? — Døgnlivets Storme, er blevet saa yderst sjældent, at man hører slige træffende Bemærkninger fra ham. I den Debat, som gik forud, har han udtalt sit Ønske om eller Forvisning om, at denne Sag dog burde kunne debatteres rent objektivt og uden Pindehuggeri. Naar han imidlertid selv synes at have savnet denne Tone i den forudgaaende Debat mellem herværende Nationaløkonomer, hvortil ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft i Gaar sigtede, saa kan maaske Forklaringen være den, at enkelte Personer har den elskelige Evne stadig i enhver Sag at faa placeret sig saaledes i Forgrunden, at Situationens Straaler samler sig om deres smukke Person. I nærværende Forbindelse er Nationalbankdirektør Rubin allerede tvende Gange ostentativt traadt frem som Manden for det hele. Den ene Gang var altsaa, da han tog det saakaldte Guldspørgsmaal op, og dernæst, da han, efter selv at have meldt sig som Advokat for den paatænkte nye Ordning, begyndte med at afvise al Forhaandsdiskussion og henviser til Rigsdagens Forhandling som den eneste interessante og afgørende. Dette sidste er jo for saa vidt fuldkomment korrekt. Det er Rigsdagens Behandling af Sagen, der er og bliver i alle Maader afgørende, og derfor vil selvfølgelig ogsaa den rent debatmæssige Side af denne Behandling have større Vægt end en hvilken som helst anden offentlig Drøftelse af denne interessante og vigtige Sag. Men paa den anden Side har det jo dog ogsaa for Rigsdagen sin Betydning at høre kyndige Mænds Mening og altsaa høre, hvorledes Rubins tidligere Kolleger, danske Nationaløkonomer, bedømmer denne saa vigtige Sag. Det vakte derfor nogen pinlig Forundring, da Nationalbankdirektøren overfor Professor i Nationaløkonomi ved Københavns Universitet Axel Nielsen betegnede det som rent ud ubetimeligt at tage denne Diskussion op paa Forhaand, ret som om — og her vil jeg citere et Blad, hvis Dom et enkelt Medlem af det nuværende Mini-

sterium, nemlig den højtærede Handelsminister, nylig har appelleret til i en Debat med det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) — ret som om, sagde det paagældende Fagorgan, en Reform i vort Seddelvæsen var et fortroligt Anliggende mellem Finansministeren og Nationalbankdirektør Rubin. Dette besynderlige Standpunkt forlod imidlertid Nationalbankdirektør Rubin klokelig, ja, han gik endogsaa ned paa Arenaen og deltog i Kampen mod en hel Phalanx af vore yngre Nationaløkonomer. Det var imidlertid Synd at sige, at han har staaet sig, og man kan vel slaa fast som Resultatet af denne Debat, at Nationaløkonomerne herhjemme med sjælden Enstemmighed har fordømt det foreliggende Lovforslag. Professor Axel Nielsen tog sig især for at belyse den Stilling, som Nationalbanken gennem Direktør Rubin havde indtaget overfor Spørgsmaalet om den tilstrækkelige Guldbeholdning, altsaa det Spørgsmaal, jeg netop har rejst en Gang her i Rigsdagen. Angaaende dette Punkt var der af Nationalbanken gjort gældende, at naar man stillede den i Nationalbanken beroende Guldbeholdning den 1. Januar i Aar i Forhold til Folketallet, viste det sig, at vi i Virkeligheden var lige ved at svømme i Guld herhjemme, og de fleste andre Lande stod langt tilbage for Danmark. Professor Axel Nielsen paaviste nu, hvorledes man fra Nationalbankens Side havde glemt at tage Hensyn til de store Mængder af Guldmønter, der kurserer i et Land som England f. Eks. For Englands som ogsaa for Tysklands Vedkommende er det et meget betydeligt Antal Guldmønter, som er omkring i den almindelige Omsætning Mand og Mand imellem, og i Modsætning dertil er vi, som den ærede første Taler fremhævede, naaet til det Standpunkt, at praktisk talt ligger saa at sige alt Guld her i Landet i Nationalbankens Kældere. Alene af den Grund er den Sammenligning, som blev opstillet, urigtig. Men desuden havde Nationalbankdirektør Rubin glemt at tage Hensyn til, at der ogsaa er andre seddeludstedende Banker indenfor de forenede britiske Kongeriger, saaledes at ogsaa af den Grund var Sammenligning misvisende. Endelig har jo som bekendt, hvad ogsaa blev berørt af det ærede Medlem fra Æbeltoft, netop i Aar, altsaa efter 1. Januar, saa at sige alle europæiske Banker været meget ivrige efter at forøge deres Guldbeholdning. Endvidere rettede Professor Axel Nielsen det efter min Mening afgørende Stød mod